

Kuvausmatka Laatokalle

Iskä oli kertonut paljon Karjalasta ja minua alkoi kiinnostaa Karjala ja karjalaisuus. Joskus huhutikuun aikana sovimme että lähtisimme heinäkuussa Laatokalle, Lahdenpohjaan. Koska harrastan valokuvausta ja olin kuullut että siellä oli hienoja maisemia, päätimme tehdä kuvausmatkan Jaakkimaan saaristoon. Mukaan lähtisi (evakko) Raimo Huolman, isäni Jan Luoko ja minä.

Ylitettyämme rajan Niiralassa Karjala näytti juuri siltä miten olin sen kuvitellut, kaunis ja vehreä. Värtsilästä jatkoimme matkaa kohti Sortavalaa ja Lahdenpohjaa. Lahdenpohjaan saavuttuamme tapasimme Musa Lysenkon, joka auttoi meitä auto-paikan hankkimisessa. Musa oli mukava ja leppoinen rouva, joka puhui hyvin suomea.

Suuntasimme kohti Lahdenpohjan satamaa, tie sinne oli kuoppainen ja ihmettelin mistä saisimme veneen veteen, mutta iskä tiesi paikan kun oli siellä aikaisemmin käynyt ja liuska löytyikin. Laskimme veneen vesille ja suuntasimme kohti vuonoa ja ulappaa. Sää oli hyvä vaikka vähän pilvinen eikä tuultakaan kuin nimeksi. Ohitimme "nuamaniemen" josta Raimolla oli paljon kerrottavaa. On kuulemma kuuluisa kuvauskohde jo sadan vuoden takaa. Siitä kohti leiripaikan etsintää, iskä kertoi li Sääminginhiekoista jossa on kuulemma "ehkä maailman kaunein ranta" sinne saavuimmekin noin puolen tunnin ajon jälkeen.

Löysimme kauniin leiripaikan Sääminginhiekkarannalta, johon laitoimme leirin. Aloimme tutustua niemeen ja Raimo kertoi tarinoita Karjalasta ja evakkona olemisesta, aloin ymmärtää paremmin näitten evakoitten tuntemuksia ja kaipuuta kotiin. Niemen luonto ja kasvillisuus oli samalla karua ja runsasta, siellä oli paljon erikoisia kasveja, ja paljon

Laatokkalainen maisema rauhoittaa.

mustikoita. Pitkä ajomatka alkoi tuntua, ja heti retken jälkeen menimme ruokailun kautta nukkumaan.

Aamulla Raimo herätti meidät noin kello 4 huutaen "kahvillee, kahvillee", joten iskä nousi ylös ja meni aamupalalle, jonka jälkeen hän lähti kalaan. Minä jäin nukkumaan ja Raimo tutustui saareen. Isä palasi ehkä yhdeksän aikoihin, jolloin nousin itse ylös. Iskä sai yhden pienen taimenen. Puolen päivän aikaan olimme pakanneet tavaramme, ja lähdössä kohti uusia seikkailuja. Etsimme uuden leiripaikan lähempää Lahdenpohjaa,

ja leiriydymme tuon saman niemen länsireunalle. Tutustuimme paikkaan, kävelimme noin kahden tunnin lenkin ylös mäelle, kuvasimme ja ihastelimme Laatokkaa. Päätimme lähteä kalaan. Olimme järvellä ehkä nelisen tuntia, ja kun kalaa ei tullut päätimme lähteä takaisin. Päätös kannatti säänkin takia, koska vastarannalla näkyi sade- ja ukkospilviä. Onneksi teltat pitivät vettä. Muutaman tunnin päiväunien jälkeen päätimme lähteä Lahdenpohjaan syömään. Ravintolaan tullessamme tajusimme että ruokalistat oli venäjäksi ja tarjoilijat eivät ymmärtäneet

suomea tai englantia. Saimme tilattua ruokaa, ja maittavan aterian jälkeen lähdimme takaisin leiripaikalle. Edessä oli aikainen herätys ja kotiinpaluu.

Sunnuntai-aamuna unenpöppörässä pakkailimme tavarointa ja lastasimme venettä edessä jäähyväiset kauniille Jaakkiman saaristolle, Miklin kylälle ja Karjalalle. Olimme hyvin aikataulussa, jo yhdentoista maissa vene oli nostettu ja olimme valmiit lähtemään. Ajoimme samaa reittiä Sortavalan läpi, ja pysähdyimme siellä syömään. Menimme kauniiseen, uuteen hotelliin, ja koska kalaa ei tullut, iskä

ja Raimo söivät kuhaa. Tällä kertaa tilaamisen suhteen ei ollut ongelmia, koska hotellissa (Piipunpiha) ymmärrettiin suomea. Kun menimme ulos, poliisit olivat paikalla, turistibussi oli kolhaissut maasturin kylkeen. Tuntui haikealta jättää Karjala, mutta lähdemme pian sinne uudestaan.

Lopuksi haluaisin vielä sanoa että vierailu Karjalassa kannattaa. Se on varmastikin yksi maailman kauneimmista paikoista.

Jenni Luoko

Luonto on muovannut kasvoja muistuttavan kallion, joka juakkimalaisittain on nimetty Nuamaniemeksi.

Näillä värkeillä saa kalaa, tai sitten ei.

Erikoisia kasveja löytyy Laatokan rannoilta.